

Arrest

nr. 168 885 van 1 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 25 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat B. SOENEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Eritrees staatsburger te zijn aangezien uw vader de Eritrese nationaliteit heeft, hij is afkomstig uit Keren. Uw moeder heeft de Ethiopische nationaliteit. Zelf bent u geboren in Gondar, Ethiopië en u verklaart er ook uw hele leven te hebben gewoond. U verklaart dat uw vader Tigrinya was en uw moeder Amhaars. U beschouwt zichzelf als Amhaars. Uw moeder is overleden toen u vijf jaar was en uw vader kwam in 1997 niet meer terug na een werkreis naar Eritrea. U vermoedt dat hij gedwongen daar werd gehouden gezien het grensconflict tussen Eritrea en Ethiopië. U verklaart dat u via uw oom vernam dat uw vader in 2005 overleden is. U werd opgevoed door uw stiefmoeder, eveneens een Ethiopische.

U ging tot de achtste graad naar school maar maakte dit niet af. Midden 1998 ontving u een brief van de lokale administratie waarin u werd opgedragen terug te keren naar Eritrea. Sindsdien werd u lastig

gevallen door de politie en 'shaabia' genoemd, een scheldnaam die volgens u Eritrese soldaat betekent. U ging niet in op hun vraag om Ethiopië te verlaten en in november 1998 werd u uiteindelijk opgepakt met oog op een deportatie naar Eritrea. U werd overgebracht naar het correctiecentrum van Weynie Bet en verbleef er zes maanden vooraleer u kon ontsnappen. U werd getransfereerd om een u onbekende reden toen er zich onderweg een auto-ongeluk voordeed. U maakte van de gelegenheid gebruik en kon ontsnappen. U ging naar een kerk in de buurt en verbleef er vier dagen bij de biechtvader. Vervolgens kon u een jaar bij een familielid van deze biechtvader in Shedi verblijven. Na dat jaar keerde u terug naar Gondar en ging terug naar uw biechtvader. Daarna vertrok u echter opnieuw en verbleef vervolgens twee jaar en zeven maanden in Metema. Al die tijd bleef u vrezen voor een deportatie naar Eritrea en trachtte u zich te verbergen voor de autoriteiten. U wou niet naar Eritrea uit vrees daar beschouwd te worden als een spion en om die reden vervolgd te zullen worden. U vreesde eveneens er uw hele leven in het leger te zullen moeten doorbrengen. U wou niet langer zo leven en verliet eind januari 2003 Ethiopië. U ging in eerste instantie naar Soedan waar u drie jaar en tien maanden in Khartoum verbleef samen met bevriende Eritreërs en er werkte als een dagloner. Vervolgens trok u naar Libië, waar u ook meer dan twee jaar verbleef, meer bepaald in Tripoli. Van daar reisde u over zee verder naar Italië, waar u in april 2009 aankwam. U vroeg asiel aan in Italië maar deze werd geweigerd omdat de Italiaanse asielinstanties geen geloof hechtten aan uw Eritrese afkomst (zie beslissing Italië dd 04.03.2010). In april 2010 vertrok u naar Noorwegen en vroeg ook daar asiel aan, de Noorse autoriteiten besloten echter dat Italië verantwoordelijk was voor uw asielaanvraag en droegen u over aan Italië. Italië nam op 09 juni 2011 opnieuw een weigeringsbeslissing waarop u in oktober 2011 naar Duitsland trok. Ook daar vroeg u asiel aan maar ook Duitsland repatrieerde u terug naar Italië. Op 15 november 2013 nam Italië een derde negatieve beslissing in uw dossier en u besloot ten slotte naar België te reizen en vroeg hier op 10 december 2014 asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw originele geboorteakte neer (dd 20.02.2013) en de verschillende beslissingen over uw asielaanvraag in Italië (dd 04.03.2010, 09.06.2011 en 15.11.2013).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart Ethiopië te hebben verlaten uit vrees voor een deportatie naar Eritrea, het land waarvan u beweert de nationaliteit bezitten (gehoorverslag CGVS p.20). U verklaart niet te willen terugkeren naar Eritrea uit vrees er beschuldigd te worden van spionage en uit vrees voor een eindeloze legerdienst (gehoorverslag CGVS p.19). Uit uw verklaringen blijkt echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw Eritrese nationaliteit en derhalve evenmin aan uw vrees voor een deportatie vanuit Ethiopië naar Eritrea.

U slaagde er vooreerst allerm minst in aannemelijk te maken dat u niet over de Ethiopische nationaliteit beschikt of zou kunnen beschikken.

Uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier komt duidelijk tot uiting dat er **geen redenen zijn om aan te nemen dat u over de Eritrese nationaliteit zou beschikken, louter en alleen omdat uw vader van Eritrese afkomst is, zoals u verklaart, zonder ook maar enige stappen te hebben ondernomen om de Eritrese nationaliteit aan te nemen.** U verklaart nooit enige inspanningen te hebben gedaan om enige documenten te verkrijgen of om de Eritrese nationaliteit aan te nemen (gehoorverslag CGVS p.4). U verklaart dat tot op het moment dat uw geboorteakte werd opgemaakt door uw stiefmoeder in 2013 u geen enkel identiteitsdocument heeft gehad, buiten uw schoolkaart. Volgens uw verklaringen had u helemaal geen documenten nodig. U verklaart geen enkel document te hebben gehad die uw Eritrese afkomst kan aantonen en evenmin geen enkel document die u het recht gaf om in Ethiopië te verblijven. Verder geeft u aan dat zowel uw moeder als de vrouw die u opvoedde na het overlijden van uw moeder de Ethiopische nationaliteit hadden (gehoorverslag CGVS p.4, en p.8). Afgaande op deze verklaringen is het weinig aannemelijk dat u daadwerkelijk de Eritrese nationaliteit zou hebben aangenomen, zonder daar ook maar enige stappen toe te hebben ondernomen. Uit de toegevoegde informatie blijkt vooreerst dat over het algemeen, volgens de nationaliteitsproclamatie (Proclamation on Ethiopian Nationality nr 378/2003), iedereen van wie minstens één van de ouders van Ethiopische afkomst is, in aanmerking komt voor de Ethiopische nationaliteit. De nationaliteitsproclamatie verduidelijkt verder dat in geval van adoptie – wat eveneens op u van toepassing is aangezien uw moeder al op jonge leeftijd overleed, uw vader sinds 1997 het land verliet en u verder werd opgevoed door een andere Ethiopische vrouw – een jongere de Ethiopische nationaliteit kan aannemen indien zijn adoptie-ouder eveneens de Ethiopische nationaliteit heeft en deze jongere bij hen inwoont in Ethiopië. Anderzijds blijkt uit de bij het Commissariaat-generaal beschikbare informatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken – Algemeen ambtsbericht Ethiopië – december 2006 en 2005) ook dat kinderen uit een gemengd huwelijk

waarvan de Eritrese ouder deelnam aan het referendum over de onafhankelijkheid van Eritrea eveneens als Eritreër werden beschouwd. Bij het bereiken van de meerderjarigheid verloor het kind echter enkel en alleen zijn aanspraak op de Ethiopische nationaliteit indien hij expliciet heeft gekozen voor de Eritrese nationaliteit. **Aangezien u op geen enkel moment aangeeft uw Eritrese nationaliteit te hebben opgegeëst blijkt uit het bovenstaande niet dat u geen aanspraak zou kunnen maken op de Ethiopische nationaliteit.** Verder werd in 2004 een richtlijn uitgevaardigd om duidelijkheid te scheppen in de status van Eritreërs die in Ethiopië verbleven (Refworld – Directive issued to determine the residence status of Eritrean nationals residing in Ethiopia – januari 2004). Hierin wordt gesteld dat elke persoon van Eritrese afkomst die niet expliciet voor de Eritrese nationaliteit heeft gekozen wordt geacht de Ethiopische nationaliteit te hebben behouden. Zelfs degene die de Eritrese nationaliteit hebben aangenomen krijgen volgens deze richtlijn in bepaalde gevallen de kans om hun Ethiopische nationaliteit terug op te nemen. De richtlijn stelt eveneens dat personen die niet over Eritrese documenten beschikken, niet hebben gestemd in het referendum en sinds dit referendum ononderbroken in Ethiopië waren gevestigd geacht worden voor de Ethiopische nationaliteit te hebben gekozen. **Deze regelgeving is duidelijk op u van toepassing zodat er geen reden kan worden aangeduid waarom u niet over de Ethiopische nationaliteit zou kunnen beschikken.** Bovendien legt u eveneens uw geboortecertificaat voor waarop vermeld staat dat u over de Ethiopische nationaliteit beschikt. Gezien bovenstaande regelgeving en uw verklaringen dat u nooit over enige andere documenten heeft beschikt, lijkt het dan ook onwaarschijnlijk dat u niet nog steeds over de Ethiopische nationaliteit zou beschikken. U verklaart zich op geen enkel moment te hebben laten registreren en zich hier evenmin rond geïnformeerd te hebben (gehoorverslag CGVS p.8). U verklaart nog minderjarig te zijn geweest wanneer u het land verliet, dit neemt echter op geen enkele manier weg dat iemand uit uw omgeving, indien uw verblijfsrecht niet vaststond, zich zou kunnen geïnformeerd hebben over uw statuut en de nodige stappen ondernemen. **Zelf slaagt u er evenmin in om aan te geven waarom u niet over de Ethiopische nationaliteit zou kunnen beschikken.** Het feit dat u of uw familie geen enkele inspanning hebben gedaan om uw administratief statuut te verduidelijken, schaadt verder de geloofwaardigheid dat u over de Eritrese nationaliteit zou beschikken.

Objectief gezien is er bijgevolg geen enkele reden waarom u geen aanspraak zou kunnen maken op de Ethiopische nationaliteit en zelfs geen reden om aan te nemen dat u de Eritrese nationaliteit zou hebben aangenomen. Vanuit dit oogpunt is dan ook uw vrees voor een deportatie naar Eritrea ongegrond, alsook uw vrees voor vervolging ten opzichte van Eritrea.

U verklaart verder gearresteerd te zijn geweest omwille van uw Eritrese afkomst en vreest gedeporteerd te worden naar Eritrea indien u nog langer in Ethiopië bleef. U verklaart midden 1998 een brief te hebben ontvangen die u aanspoorde naar Eritrea terug te keren. U ging hier niet op in en in november 1998 zou u dan uiteindelijk gearresteerd zijn geweest met het oog op uw deportatie (gehoorverslag CGVS p.21-22). Ook deze vrees kon u niet aannemelijk maken. Het is in de eerste plaats weinig waarschijnlijk dat u als twaalfjarige, nota bene met een Ethiopische (pleeg)moeder zou gearresteerd worden met oog op uw deportatie louter en alleen omdat uw vader van Eritrese afkomst was. Uit de aan het administratief toegevoegde informatie blijkt niet dat kinderen zonder hun ouders werden gedeporteerd of opgesloten. Wel zijn er voorbeelden gekend van Eritrese ouders die van hun kinderen gescheiden werden indien zij een ouder met de Ethiopische nationaliteit hadden. **Dit maakt het dan ook eerder onwaarschijnlijk dat u als kind zou worden gearresteerd en geïmigreerd en ten slotte gedeporteerd** aangezien u zelf aangeeft altijd onder Ethiopiërs te zijn grootgebracht (gehoorverslag CGVS p.19). **Verder is het eveneens onwaarschijnlijk dat u tot aan uw vertrek nog enige vrees zou hebben gekoesterd voor een mogelijke deportatie.** U bent op de hoogte dat het grensconflict met Eritrea in 2000 voorbij was en geeft aan dat er na 2000 geen deportaties meer plaatsvonden. U verklaart eveneens dat na het conflict er niets op wees dat nog naar u gezocht werd. Evenmin verklaart u in die periode nog enige andere problemen te hebben gekend (gehoorverslag CGVS p.25). Hieruit blijkt dan ook niet dat u bij uw vertrek nog een actuele vrees had om teruggestuurd te worden naar Eritrea. U of uw omgeving hadden dan ook geen enkele reden om geen stappen te ondernemen om uw verblijfsrecht in Ethiopië te legaliseren. Uit de toegevoegde informatie blijkt inderdaad dat na maart 2002 geen deportaties meer plaatsvonden. **Het is dan ook niet geloofwaardig dat u in 2003 Ethiopië zou hebben verlaten uit een gegronde vrees voor een deportatie naar Eritrea.** Bovendien is het in deze dan ook opmerkelijk dat u niet onmiddellijk na uw arrestatie, toen er wel nog deportaties plaatsvonden, besloot te vertrekken, maar pas in 2003 toen de situatie zo goed als bekoeld was. Ook dit gegeven ondergraaft verder de geloofwaardigheid als zou u Ethiopië verlaten hebben wegens een gegronde vrees voor vervolging. Hieromtrent kan eveneens worden gewezen op het feit dat u verklaart pas in Soedan er zich van bewust werd dat het leven in Eritrea niet gemakkelijk is (gehoorverslag CGVS p.19). U geeft aan pas meer informatie over het land verkregen te hebben wanneer u het land reeds verlaten had (gehoorverslag CGVS p.25). **U kan dan ook niet duidelijk aangeven waarom u zich verzette tegen een deportatie naar Eritrea, aangezien u**

nog geen duidelijk beeld had over het land. U geeft aan te vrezen bij een deportatie door de Eritrese overheid beschouwd te worden als een spion (gehoorverslag CGVS p.19). Echter, u slaagt er niet in aan te tonen waarop u deze vrees stoelde. U geeft enkel aan dat dit ten gevolge is van het feit dat u niet gekend bent bij de Eritrese overheid, wat op zijn beurt dan weer in strijd is met het feit dat u over de Eritrese nationaliteit zou beschikken, wat inhoudt dat u zich zou geregistreerd hebben als een Eritrees staatsburger. Verder slaagt u er niet in enige andere grond aan te geven waarom u als spion zou worden beschouwd bij een terugkeer naar Eritrea. Zodoende komt ook dit uw vermeende vrees voor een mogelijke deportatie niet ten goede, aangezien u er niet in slaagt aan te geven waarom u ten alle koste een deportatie wou vermijden. **Uw geloofwaardigheid daadwerkelijk geconfronteerd te zijn met een vrees voor deportatie komt dan ook opnieuw op de helling te staan.**

Verder kunnen eveneens bij uw Eritrese afkomst enkele vraagtekens worden geplaatst. U geeft toe dat u enige informatie over Eritrea instudeerde toen u reeds Ethiopië had verlaten en onderweg in contact kwam met gevluchte Eritreërs (gehoorverslag CGVS p.25). Hierover kan uiteraard worden opgemerkt dat om het even wie, al dan niet met een band met Eritrea, deze informatie uit het hoofd kan leren, zodat dit bezwaarlijk kan gezien worden als een aanwijzing van uw Eritrese nationaliteit. Toch verklaart u ook enige informatie over het land te hebben verkregen via uw vader. **De aard van de informatie die u van uw vader zou hebben gekregen is echter eigenaardig te noemen voor een elfjarige.** Zo zou hij u de namen van de leiders van het land hebben meegegeven, u noemt dan ook correct twee ministers van het land, de naam van de president en de partij aan de macht (gehoorverslag CGVS p.9). Dit lijkt toch niet de meest voor de hand liggende informatie om een elfjarige mee te geven indien u hem met zijn geboorteland wil vertrouwd maken. U kent eveneens de naam van de verschillende etnieën van het land maar verklaart anderzijds niets te weten over de etnie van uw vader, namelijk de Tigrinya. Evenmin vertelde uw vader welke etnieën er nog meer in zijn geboortestreek woonden (gehoorverslag CGVS p.10). Uit de toegevoegde informatie (About Eritrea – The people of Eritrea) blijkt echter dat de streek vooral bekend staat omwille van de uitgesproken aanwezigheid van de Bilen-etnie. Dit lijkt dan ook voor de hand liggende informatie die uw vader zou meedelen indien hij u over zijn geboortestreek vertelde. U verklaart daarnaast naar Eritrese tv-programma's te hebben gekeken maar herinnert zich niet dewelke en verklaart eveneens amper Tigrinya te spreken (gehoorverslag CGVS p.14-15), de meest frequent gesproken taal in Eritrea. U verklaart verder voornamelijk Ethiopische vrienden te hebben gehad (gehoorverslag CGVS p.12) en dat ook zij en de andere Ethiopiërs in uw buurt u ten tijde van het grensconflict verwijten maakten en u van hen geen enkele steun kreeg (gehoorverslag CGVS p.21). Uit de toegevoegde informatie blijkt dat er inderdaad een zekere vijandigheid ontstond maar dat vele Ethiopiërs het vertrek van de Eritreërs bekloegen aangezien zij al hun hele leven samenwoonden. Het eerder eenzijdige beeld dat u hieromtrent ophangt wijst dan ook niet op een doorleefde beleving van het leven als een Eritreër die vreesde te worden uitgewezen. **Bovenstaande elementen doen dan ook besluiten dat uw Eritrese afkomst evenmin onomstotelijk als bewezen kan worden beschouwd.**

Ter volledigheid dient eveneens te worden gewezen op het feit dat u al eerder in Italië asiel aanvraag en dat ook de Italiaanse asielinstanties concludeerden dat u uw Eritrese nationaliteit niet aannemelijk kon maken. Bovendien zijn er enige tegenstrijdigheden op te merken tussen uw asielrelaas in Italië en wat u voor het Commissariaat-generaal verklaarde, wat uw geloofwaardigheid verder ondermijnt. Het meest opvallende element in deze is dat u bij uw asielaanvraag in Italië verklaarde dat u een broer heeft, meer nog dat u vreesde voor het Ethiopische regime na de arrestatie van deze broer omwille van zijn vermeende betrokkenheid bij de Ethiopische oppositie (zie beslissing asielaanvraag Italië dd 04.03.2010). Bij uw asielaanvraag voor de Belgische asielinstanties geeft u echter nergens aan een broer te hebben en haalt u ook deze eerder vermelde asielmotieven niet aan. Wanneer u met dit opmerkelijk feit wordt geconfronteerd ontkent u in eerste instantie in Italië verklaard te hebben dat u een broer heeft om wanneer u op de informatie in uw Italiaans asioldossier gewezen wordt enkel te kunnen verklaren dat u enkel nu de volledige waarheid spreekt. U verklaart in Italië geen correcte informatie te hebben gegeven omdat u niet in dat land wou blijven (gehoorverslag CGVS p.16). Deze houding strookt echter niet met het gedrag van iemand die uit vrees voor vervolging zijn land van herkomst heeft verlaten en in nood is van internationale bescherming. Van een dergelijk persoon kan namelijk verwacht worden dat deze van bij zijn aankomst net alles in het werk stelt om het land waar hij de bescherming van inroept volledige en correcte informatie verschaft om zo de betrokken asielinstanties de mogelijkheid bieden zijn situatie correct in te schatten. Ook wat betreft uw Eritrese afkomst kunnen enige tegenstrijdigheden worden opgemerkt met uw eerdere asielaanvraag in Italië. In Italië verklaarde u namelijk de regio van origine van uw familie niet te kennen en enkel over Asmara te hebben gehoord, dit terwijl u voor het Commissariaat-generaal beweerde dat uw vader uit Keren afkomstig is. Daarenboven verklaarde u eveneens valse documenten te hebben gebruikt in Ethiopië, wat u voor het Commissariaat-generaal nergens herhaalt.

Uw tegenstrijdige verklaringen met een eerdere asielaanvraag vormen dan ook een bijkomende negatieve indicatie van zowel uw afkomst als uw asielrelaas.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongegrondheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u noch direct, noch indirect, teruggeleid mag worden naar Eritrea, daar er geen geloof gehecht wordt aan uw verklaring te beschikken over de Eritrese nationaliteit, en van Eritrea afkomstig te zijn.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 25 januari 2016 een schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Tevens meent verzoeker dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Vooreerst bemerkt verzoeker dat verweerder “niet (benoemd) welke nationaliteit verzoeker daadwerkelijk heeft” en dat het “Hierdoor (...) onmogelijk (is) om na te gaan of de Commissaris-generaal daadwerkelijk onderzoekt of de verzoeker een gegronde vrees heeft”.

Verder onderstreept verzoeker, verwijzend naar de landeninformatie die door verweerder werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat zijn “trieste levensverhaal (...) volledig overeen(stemt) met de ingewikkelde geschiedenis van de onafhankelijkheid en het grensconflict tussen Ethiopië en Eritrea”.

Tevens merkt verzoeker op dat hij “alles bij elkaar nog behoorlijk accuraat geantwoord (heeft) op de kennisvragen over Eritrea alhoewel hij omwille van zijn levensgeschiedenis nooit in Eritrea gewoond heeft en hij zijn moeder en vader als kind omwille van omstandigheden buiten zijn wil om vroeg verloren is”. Net omwille van zijn Eritrese vader, heeft verzoeker vanuit interesse vragen gesteld aan Eritreeërs.

Voorts meent verzoeker dat de motivering van verweerder dat verzoeker geacht wordt zijn Ethiopische nationaliteit te hebben behouden als hij niet expliciet voor de Eritrese nationaliteit heeft gekozen niet overeenstemt met hetgeen hierover in de aan het administratief dossier toegevoegde informatie wordt gezegd. Immers wordt hierin duidelijk gesteld dat, wat betreft kinderen uit een gemengd huwelijk, indien de ouder deelgenomen heeft aan het referendum over onafhankelijkheid voor Eritrea in 1993, het kind door de Ethiopische autoriteiten geacht wordt de Eritrese nationaliteit te bezitten en dat indien dit het geval was, deze persoon door Ethiopië als Eritreeër werd beschouwd. Door verzoeker werd verklaard dat zijn vader voor de onafhankelijkheid van Eritrea had gestemd. Er kan dan ook geen twijfel over bestaan dat verzoeker de nationaliteit van Eritrea heeft.

Aangaande zijn geboorteakte merkt verzoeker nog op dat hij nooit ontkend heeft dat hij in Ethiopië geboren is. Er mag evenwel niet vergeten worden dat hij in Ethiopië is geboren voor het referendum en de oorlog tussen Eritrea en Ethiopië.

In verband met de opmerking dat verzoeker Ethiopië pas verlaten heeft in 2003, wijst verzoeker erop dat uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat de druk op Eritreeërs nog niet volledig afgenomen was in die periode en dat er nog steeds gedwongen uitzettingen waren.

Verzoeker verwijst daarnaast nog naar het Algemeen Ambtsbericht inzake Eritrea van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juli 2015 om te stellen dat de situatie in Eritrea nog steeds van die aard is dat hij bij terugkeer een grote kans op vervolging wacht.

Ten slotte voert verzoeker nog aan dat hij in Italië nooit gesteld heeft dat hij een broer had. Hij heeft er wel gezegd dat zijn vader een broer had. Volgens verzoeker is er sprake van een misverstand waardoor dit verkeerd genoteerd werd. Hoe dan ook wegen *“De enkele randbemerkingen omtrent zijn eerdere asielaanvragen (...) niet op tegen verzoekers doorleefde tragische levensgeschiedenis”*.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. De Raad benadrukt dat hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit(en) van de asielzoeker te bepalen, noch om te beslissen of hij staatloze is. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door de asielzoeker verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers de asielaanvraag van verzoekende partij dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst. Hierbij berust de bewijslast bij de verzoekende partij en is het haar verantwoordelijkheid om haar beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie. De Raad kan hierbij volstaan met vast te stellen dat uit wat volgt blijkt dat verzoeker zijn voorgehouden Eritrese nationaliteit op geen enkele wijze adstrueert gelet op zijn ongeloofwaardige verklaringen desbetreffend. Hij faalt aldus in zijn medewerkingsplicht.

2.4. Door verzoeker wordt verklaard dat hij over de Eritrese nationaliteit beschikt omdat zijn vader van Eritrese afkomst is (gehoorverslag CGVS, p. 4). De Raad stelt echter vast dat uit de objectieve informatie die door verweerder aan het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker over de Eritrese nationaliteit beschikt louter en alleen omdat zijn

vader van Eritrese afkomst is en dit zonder ook maar enige stappen te hebben ondernomen om de Eritrese nationaliteit aan te nemen. Immers, uit deze informatie blijkt dat over het algemeen, volgens de nationaliteitsproclamatie (Proclamation on Ethiopian Nationality nr 378/2003), iedereen van wie minstens één van de ouders van Ethiopische afkomst is, in aanmerking komt voor de Ethiopische nationaliteit. Verder blijkt uit de nationaliteitsproclamatie dat in geval van adoptie – wat eveneens relevant is in het geval van verzoeker gezien zijn moeder al op jonge leeftijd overleed, zijn vader sinds 1997 het land verliet en hij verder werd opgevoed door een andere Ethiopische vrouw – een jongere de Ethiopische nationaliteit kan aannemen indien zijn adoptieouder eveneens de Ethiopische nationaliteit heeft en deze jongere bij hen inwoont in Ethiopië. Verder blijkt anderzijds uit de informatie ook dat kinderen uit een gemengd huwelijk waarvan de Eritrese ouder deelnam aan het referendum over de onafhankelijk van Eritrea – zoals beweerdelijk het geval is bij verzoeker – eveneens als Eritreeër werden beschouwd. Echter, bij het bereiken van de meerderjarigheid verloor het kind enkel en alleen zijn aanspraak op de Ethiopische nationaliteit indien hij expliciet heeft gekozen voor de Eritrese nationaliteit.

2.5. *In casu* dient vooreerst te worden vastgesteld, dat verzoeker geboren is voor de splitsing van Ethiopië en er met zekerheid kan worden vastgesteld dat verzoeker bij zijn geboorte de Ethiopische nationaliteit had. Verzoekers Ethiopische nationaliteit wordt immers bevestigd in de neergelegde geboorteakte. Verzoekers vader kan mogelijk van Eritrese herkomst zijn doch dit betekent geenszins dat hij gedeporteerd werd of dat hij deelnam aan het referendum. Voorts werd door verzoeker nergens aangegeven dat hij, als kind van een Ethiopische moeder en een Eritrese vader, zijn Eritrese nationaliteit heeft opgeëist – hij verklaarde nooit enige inspanningen te hebben gedaan om enige Eritrese documenten te verkrijgen of om de Eritrese nationaliteit aan te nemen (gehoorverslag CGVS, p. 4) – en derhalve blijkt niet dat verzoeker niet langer aanspraak zou kunnen maken op de Ethiopische nationaliteit. Immers indien verzoekers vader aan het referendum had deelgenomen dat licht verzoeker niet toe waarom hij dan geen Eritrese identiteitsdocumenten kan voorleggen van zijn vader en/of hemzelf.

2.6. In zoverre verzoeker toch volhoudt dat hij – zonder enige objectieve basis – de Eritrese nationaliteit via zijn beweerdelijke Eritrese vader zou hebben dan werd in 2004 een richtlijn uitgevaardigd om duidelijkheid te scheppen in de status van Eritreeërs die in Ethiopië verbleven. Hierin wordt gesteld dat elke persoon van Eritrese afkomst die niet expliciet voor de Eritrese nationaliteit heeft gekozen wordt geacht de Ethiopische nationaliteit te hebben behouden. Zelfs degenen die de Eritrese nationaliteit hebben aangenomen krijgen volgens deze richtlijn in bepaalde gevallen de kans om hun Ethiopische nationaliteit terug op te nemen. De richtlijn stelt tevens dat personen die niet over Eritrese documenten beschikken, niet hebben gestemd in het referendum en sinds dit referendum ononderbroken in Ethiopië waren gevestigd geacht worden voor de Ethiopische nationaliteit te hebben gekozen, wat duidelijk van toepassing is op verzoeker zodat er geen redenen zijn waarom verzoeker niet langer over de Ethiopische nationaliteit zou beschikken zoals vermeld staat op zijn geboortecertificaat. Gezien voormelde regelgeving en zijn verklaringen dat hij nooit over enige andere documenten heeft beschikt, zijn er geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet de Ethiopische nationaliteit zou bezitten.

2.7. Dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering over de Eritrese nationaliteit te beschikken en daarom te vrezen voor een deportatie vanuit Ethiopië naar Eritrea, blijkt bovendien eveneens uit de vaststelling dat noch verzoeker noch zijn familie enige inspanning hebben gedaan om verzoekers administratief statuut te verduidelijken (gehoorverslag CGVS, p. 4 en 8). Indien verzoeker werkelijk riskeerde gedeporteerd te worden naar Eritrea omdat zijn verblijfsrecht niet vaststond, kan redelijkerwijs verwacht worden dat inspanningen worden ondernomen om dit te verhinderen.

2.8. Voorts is ook verzoekers verklaring in november 1998 – op twaalfjarige leeftijd – gearresteerd te zijn geweest met het oog op zijn deportatie (gehoorverslag CGVS, p. 21-22) niet verenigbaar met de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier. Immers blijkt uit deze informatie niet dat kinderen zonder hun ouders werden gedeporteerd of opgesloten. Wel zijn er voorbeelden gekend van Eritrese ouders die van hun kinderen gescheiden werden omdat één ouder de Ethiopische nationaliteit had. Gelet op deze informatie, toont verzoeker ook niet in het verzoekschrift aan dat hij als twaalfjarige, *nota bene* met een Ethiopische (pleeg)moeder, zou gearresteerd worden met oog op zijn deportatie louter en alleen omdat zijn vader beweerdelijk van Eritrese afkomst was.

2.9. Verder is niet overtuigend dat verzoeker sinds zijn arrestatie in 1998 tot aan zijn vlucht uit Ethiopië eind januari 2003 voortdurend vreesde gedeporteerd te zullen worden naar Eritrea. Immers voor de toegevoegde informatie, die verzoeker niet weerlegt waren namen dergelijke deportaties meer plaats na 2000. Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker ook ervan op de hoogte is dat er geen deportaties meer

waren na de afloop van het grensconflict met Eritrea in 2000. Ook werd door hem expliciet verklaard dat na het conflict er niets op wees dat nog naar hem gezocht werd. Evenmin kende hij nog enige andere problemen in die periode (gehoorverslag CGVS, p. 25). Derhalve blijkt niet dat verzoeker – in zoverre hij in 1988 problemen had, quod non – hij nadien nog gezocht werd laat staat dat hij een actuele vrees had om teruggestuurd te worden naar Eritrea. Verzoeker of zijn omgeving had dan ook geen enkele reden om - in zoverre hij geen Ethiopische identiteitsdocumenten had - geen stappen te ondernemen om verzoekers situatie in Ethiopië te legaliseren. Aangezien uit de landeninformatie blijkt dat zeker na maart 2002 geen gedwongen deportaties meer plaatsvonden licht verzoeker dan ook niet toe waarom hij niet onmiddellijk na zijn arrestatie, toen er wel nog deportaties plaatsvonden, besloot te vertrekken, maar pas in 2003 toen de situatie zo goed als bekoeld was en zijn vertrek niet nuttig was.

2.10. Aan de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde vrees om vanuit Ethiopië naar Eritrea te worden gedeporteerd wordt verder afbreuk gedaan door de vaststelling dat verzoeker niet duidelijk kan aangeven waarom hij zich verzette tegen een deportatie naar Eritrea. Vooreerst had verzoeker toen niet eens een duidelijk beeld van het land. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij pas in Soedan er zich van bewust werd dat het leven in Eritrea niet gemakkelijk is (gehoorverslag CGVS, p. 19) en dat hij pas meer informatie over het land heeft verkregen wanneer hij het land reeds verlaten had (gehoorverslag CGVS, p. 25). Verzoeker geeft aan te vrezen bij een deportatie door de Eritrese overheid beschouwd te worden als een spion (gehoorverslag CGVS, p. 19), doch dient vastgesteld te worden dat deze vrees nergens is op gestoeld. Verzoeker stelt dienaangaande louter dat dit ten gevolge is van het feit dat hij niet gekend is bij de Eritrese overheid, wat op zijn beurt dan weer in strijd is met zijn verklaring over de Eritrese nationaliteit te beschikken, wat inhoudt dat hij zich zou geregistreerd hebben als Eritrees staatsburger. Enige andere grond waarom hij als spion zou worden beschouwd bij een terugkeer naar Eritrea wordt door verzoeker niet aangegeven.

2.11. Daarenboven zijn verzoekers verklaringen over zijn Eritrese afkomst langs vaderskant evenmin geloofwaardig. Vooreerst geeft verzoeker toe enige informatie over Eritrea te hebben ingestudeerd toen hij reeds Ethiopië had verlaten en onderweg in contact kwam met gevluchte Eritreeërs (gehoorverslag CGVS, p.25). Deze informatie die verzoeker heeft over het land kan dan ook bezwaarlijk gezien worden als een aanwijzing van zijn Eritrese nationaliteit en/of afkomst, daar om het even wie, al dan niet met een band met Eritrea, deze informatie uit het hoofd kan leren. Verder kan niet worden aangenomen dat verzoeker enige informatie over het land verkregen hebben via zijn vader. Immers verzoekers vader zou hem de namen hebben geleerd van de leiders van het land hebben (gehoorverslag CGVS, p. 9) terwijl kan verwacht worden dat een vader zijn elfjarige zoon, indien hij hem met zijn geboorteland wil vertrouwd maken, achtergrond van zijn familie zou meegeven. Verzoeker kent wel de namen van verschillende etnieën van het land, maar anderzijds weet hij dan weer niets over de etnie van zijn vader, namelijk de Tigrinya, of over welke etnieën er nog meer in de geboortestreek van zijn vader woonden (gehoorverslag CGVS, p. 10). Uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt nochtans dat de streek vooral bekend staat omwille van de uitgesproken aanwezigheid van de Bilen-etnie. Ten slotte wordt verzoekers beweerde Eritrese afkomst verder ondergraven door het eerder eenzijdige beeld dat verzoeker ophangt over zijn leven als een Eritreeër in Ethiopië die vreesde te worden uitgewezen. Meer bepaald verklaarde hij voornamelijk Ethiopische vrienden te hebben gehad (gehoorverslag CGVS, p. 12) en dat ook zij en de andere Ethiopiërs in zijn buurt hem ten tijde van het grensconflict verwijten maakten en hij van hen geen enkele steun kreeg (gehoorverslag CGVS, p.21). Uit de landeninformatie blijkt dat er inderdaad een zekere vijandigheid ontstond maar dat vele Ethiopiërs het vertrek van de Eritreeërs beklagden aangezien zij al hun hele leven samenwoonden.

2.12. Ten slotte merkt de Raad op dat de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen nog verder ondermijnd wordt door de vaststelling dat er ernstige tegenstrijdigheden zijn tussen zijn asielrelaas in Italië en zijn verklaringen voor de Belgische asielinstanties.

Zo verklaarde verzoeker bij zijn asielaanvraag in Italië dat hij een broer heeft, meer nog dat hij vreesde voor het Ethiopische regime na de arrestatie van deze broer omwille van zijn vermeende betrokkenheid bij de Ethiopische oppositie (zie administratief dossier, stuk 15, map documenten, beslissing asielaanvraag Italië d.d. 4 maart 2010). Niet enkel geeft dit aan dat verzoekster broer Ethiopiër is en strijdt voor de Ethiopische oppositie, maar bij zijn asielaanvraag in België geeft verzoeker echter nergens aan een broer te hebben en haalt hij ook deze eerder vermelde asielmotieven niet aan. Hiermee geconfronteerd tijdens het CGVS-gehoor, ontkent hij aanvankelijk in Italië verklaard te hebben dat hij een broer heeft om, wanneer hij op de informatie in zijn Italiaans asieldoosier gewezen wordt, vervolgens te stellen dat hij enkel nu de volledige waarheid spreekt. Verzoeker verklaart in Italië geen correcte informatie te hebben gegeven omdat hij niet in dat land wou blijven (gehoorverslag CGVS, p. 16). Dat hij in zijn verzoekschrift opnieuw volhoudt in Italië niet te hebben verklaard dat hij een broer

had, maar wel opgemerkt had dat zijn vader een broer had, is slechts een nieuwe versie van de feiten en strijdig met zijn tijdens het CGVS-gehoor uitdrukkelijk toegegeven verklaringen in Italië verkeerde informatie te hebben gegeven. Nog daargelaten dat niet kan worden ingezien waarom verzoeker op basis van leugens een asielaanvraag zou indienen in Italië, strookt een dergelijke houding allesbehalve met het gedrag van iemand die uit vrees voor vervolging zijn land van herkomst heeft verlaten en nood heeft aan internationale bescherming. Van een dergelijk persoon kan verwacht worden dat deze van bij zijn aankomst net alles in het werk stelt om het land waar hij de bescherming van inroept volledige en correcte informatie verschaft om zo de betrokken asielinstanties de mogelijkheid te bieden zijn situatie correct in te schatten.

Ook aangaande zijn Eritrese afkomst legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af. In Italië beweerde verzoekers immers nog de regio van origine van zijn familie niet te kennen en enkel over Asmara te hebben gehoord, dit terwijl hij voor de Belgische asielinstanties beweerde dat zijn vader uit Keren afkomstig is. Tevens verklaarde verzoeker valse documenten te hebben gebruikt in Ethiopië, wat hij in het kader van zijn asielaanvraag in België nergens herhaalt. Verzoeker haalt met dergelijke onverzoenbare verklaringen de waarachtigheid van zijn asielrelaas geheel onderuit.

2.13. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar de informatie die door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd, stellende dat zijn *“trieste levensverhaal (...) volledig overeen(stemt) met de ingewikkelde geschiedenis van de onafhankelijkheid en het grensconflict tussen Ethiopië en Eritrea”*; wijst de Raad er evenwel op dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie aldaar niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker er werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond.

2.14. Waar verzoeker verwijst naar het Algemeen Ambtsbericht inzake Eritrea van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juli 2015 om te stellen dat de situatie in Eritrea nog steeds van die aard is dat hij bij terugkeer een grote kans op vervolging wacht, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat desbetreffende informatie bij te brengen, waardoor hier dan ook geen rekening mee gehouden kan worden en hij bovendien geen Eritreër is.

2.15. immers de Raad kan uit de verklaringen van verzoeker enkel afleiden dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij de Ethiopische nationaliteit die hij bij zijn geboorte had, verloren zou hebben. Geenszins heeft verzoeker aannemelijk gemaakt de Eritrese nationaliteit te bezitten. Verzoekers asielrelaas komt verzonnen voor.

2.16. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.17. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker niet aantoonde noch aannemelijk maakt dat hij afkomstig is uit Eritrea.

2.18. Gelet op het feit dat verzoeker de door hem beweerde herkomst uit Eritrea niet aantoonde, maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Eritrea.

2.19. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.20. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK